

занаятчий, но затова пъкъ сж работни, гостоприемни, милостиви и способни да тръгнатъ напредъ, стига да има кой да ги събуди и поведе...”

Следъ това Паисий изрежда всички български царе, владици, светии и разказва за тѣхъ.

„Четете моята малка историйка, запомнете написаното, дайте я и на други да я прочетатъ и тогава тѣ ще заякнатъ въ името, въ рода и въ езика си...”

Ето тъй говори отецъ Паисий за своитѣ българи. Такива думи до това време за българитѣ никой не билъ писалъ. Той тръгналъ да пжтува по градове и села, молилъ грамотнитѣ да четатъ написаната отъ него книга. Съ тѣзи думи той будилъ заспалитѣ българи да се събудятъ и разбератъ своя родъ и народъ.

Затова той е първиятъ народенъ будителъ.

Вториятъ народенъ будителъ

Въ Котелъ, тогава голѣмо балканско село, имало единъ буденъ грамотенъ младежъ, на име *Стойко Владиславовъ*. Първенцитѣ на селото го условили да събира и учи децата на черковно писмо и четмо, както и да пѣе въ църквата. Стойко вършилъ много добре работата си и ученицитѣ го обикнали.

Една вечеръ презъ 1765 година въ училището при Стойка стигналъ единъ монахъ (калугеръ) отъ Света Гора. Той слѣзълъ отъ коня и станалъ нѣколко дни гостъ на учителя. Светогорскиятъ калугеръ билъ сухъ и блѣденъ, изглеждалъ на боленъ човѣкъ. Ала той бързо и умно приказвалъ, а отъ очитѣ му искри изкачали. Не се минали и десетина дни и се разбрало, каква е работата. Гостътъ билъ самъ